

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2025, č. j.: MV-5833-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2025, č. j.: MV-5833-4/SO-2025, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2024, č. j.: OAM-11912-20/DP-2024, kterým byla podle ust. § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zamítnuta její žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaná řádně nezjistila skutkový stav. V obdobných případech je provedení výsledku s žadatelem zásadní. Nelze po žalobkyni spravedlivě požadovat, aby předpokládala nutnost odůvodnění případného dočasného neplnění účelu dlouhodobého pobytu. Žalobkyně plnila své studijní povinnosti na X. (dále jen „X.“) i X. (dále jen „X.“). Její jazykové znalosti jí nedovolily přihlásit se ke zkouškám, a proto podala žádost o změnu účelu. Bylo pro ni lepší doučit se český jazyk a následně se vrátit ke studiu. Účel studia a účel „ostatní/jiné“ je nutné vnímat obdobně, protože slouží osobám, které se připravují na budoucí povolání. Ke konstatování neplnění účelu by bylo nutné provést výslech žalobkyně a zjistit od X. podrobnosti o její docházce. Podle listinných důkazů bylo studium ukončeno pouze kvůli nepředložení nostrifikace, což samo o sobě neznamená, že nebyl plněn účel. Proces nostrifikace je značně obtížný a často vyžaduje opakované podání. Nebyla jednoznačně prokázána míra neplnění účelu, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti. Žalobkyně dále vyjádřila nesouhlas se závěry žalované ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí na její rodinný a soukromý život (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j.: 5 Azs 46/2016-53, ze dne 24. 7. 2015, č. j.: 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j.: 5 As 102/2013-34). Žalovaná se nevěnovala všem hlediskům přiměřenosti dopadů, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně žije v ČR od roku 2022, připravuje se na budoucí povolání a vynaložila značné finanční prostředky na cestovní výdaje a školné. Má zde řadu přátel a partnera. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná v rámci svého vyjádření shrnula žalobní námitky a uvedla, že se v zásadě shodují s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu. Trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a v podrobnostech odkázala na něj a na úplný správní spis. Žaloba neobsahuje žádnou relevantní argumentaci. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 9. 5. 2024 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Důvodem byl jednoletý kurz českého jazyka pro cizince jako příprava ke studiu na vysoké škole v ČR.
5. Dne 21. 5. 2024 prvostupňový orgán obdržel dopis od X., podle kterého bylo žalobkyni ke dni 19. 2. 2024 ukončeno prezenční bakalářské studium z důvodu nedoložení nostrifikace a zároveň bylo i ukončeno řízení o odvolání proti danému rozhodnutí. Na dotaz prvostupňového orgánu X. v dopise ze dne 30. 5. 2024 uvedla, že žalobkyně studovala v akademickém roce 2023/2024, přesněji od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024, v 1. semestru 1. ročníku v programu X. Za toto období získala 0 kreditů. Prvostupňový orgán dále zjistil, že žalobkyně byla přijata ke vzdělávání v rámci jednoletého kurzu českého jazyka od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025, její docházka činí 81 % a řádně si plní veškeré své studijní povinnosti.

Žalobkyně se dále účastnila přípravného kurzu českého jazyka na X. od 1. 11. 2022 do 31. 8. 2023, studovala s docházkou ve výši 80 % a řádně si plnila veškeré studijní povinnosti. Jazykové zkoušky se neúčastnila.

6. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 27. 11. 2024, č. j.: OAM-11912-20/DP-2024, kterým byla žádost zamítnuta podle ust. § 45 odst. 1 z.p.c., protože v době před podáním žádosti žalobkyně neplnila účel, pro který jí bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že její studium bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace, což bylo její povinností. V době docházky na přípravný kurz měla dostatek času k zajištění nostrifikace. Absence uvedeného dokladu v době po nástupu na vysokou školu naznačuje její nezájem o studium. Povolení k dlouhodobému pobytu jí bylo vydáno za účelem studia na X. V akademickém roce 2023/2024 byla zapsána jako studentka, její studium však bylo pouze formální, neplnila si povinnosti a nedosahovala žádných studijních výsledků. Předtím se účastnila přípravného jazykového kurzu na X., k závěrečné zkoušce z českého jazyka se však nedostavila. Nejednalo se o pouze přechodnou dobu, nýbrž o situaci, která trvala téměř dva akademické roky.
7. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. Uvedla, že její studium bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace, nikoli neúspěchu ve studiu či neplnění studijních povinností. Nebylo zjištěno, jaká byla její docházka a zda se studiu fakticky věnovala. Žalobkyně bezprostředně po ukončení studia na vysoké škole pokračovala ve vzdělávání formou jazykového kurzu, a to bez jakékoli prodlevy. Prvostupňový orgán nemá podklad pro tvrzení, že se ani jednou nepokusila o splnění zkoušky nebo zápočtu. Nedostatečně zjistil skutkový stav a zcela rezignoval na zjištění informací o průběhu studia. Měl požádat X. o další podrobnosti či provést výslech žalobkyně.
8. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí dne 11. 3. 2025, kterým odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí prvostupňového orgánu, který dospěl k závěru, že žalobkyně před podáním žádosti neplnila účel, pro který jí bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Ze z.p.c. i ustálené judikatury plyne, že je cizincovou povinností při pobytu na území plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán. Student musí získávat zápočty a plnit zkoušky. Žalobkynino studium bylo pouze formální a nejednalo se o neplnění účelu pobytu pouze po přechodnou dobu. Studium samo o sobě není samoučelnou aktivitou, ale má směřovat ke svému naplnění, např. ke složení zkoušky. V řízení o žádosti se plně neuplatní zásada vyšetřovací a žalobkyně neprokázala, že k neplnění účelu pobytu docházelo pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů, a prvostupňový orgán nebyl povinen ji k takovému úkonu vyzývat či provádět její výslech. Z opatřených podkladů, třebaže nejsou obsáhlé, vyplývá pasivní přístup žalobkyně ke studiu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci konal jednání dne 25. 8. 2025, k jednání se nikdo nedostavil.

11. Podle ust. § 45 odst. 1 z.p.c. *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*
12. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Podle ust. § 174a odst. 3 z.p.c. *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
14. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 s.ř. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.
15. Žalobkyně namítla, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a nebyl proveden její výslech. Podle názoru soudu však ze správního spisu vyplývají všechny informace nutné k vydání správního rozhodnutí. Žalobkyně se od 1. 11. 2022 do 31. 8. 2023 účastnila přípravného kurzu českého jazyka na X., přičemž se neúčastnila závěrečné jazykové zkoušky. Následně od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024 studovala na X., za toto období získala 0 kreditů a studium jí bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace. Poté byla přijata na jednoletý kurz českého jazyka trvající od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025. Při seznámení se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí uvedla do protokolu, že se vyjádří do 30

dnů, což neučinila. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 27. 3. 2025, č. j.: 21 Azs 40/2025-24, konstatoval: „Z judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že řízení o žádosti není ovládáno zásadou vyšetřovací a je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné podklady, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku žadatelovy nečinnosti rozhodnou v jeho neprospěch, neboť musejí vycházet z podkladů, které mají k dispozici (srov. např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j.: 9 Azs 12/2015-38, ze dne 13. 9. 2019, č. j.: 1 Azs 278/2019-25, či ze dne 29. 8. 2016, č. j.: 7 Azs 99/2016-36).“ Prvostupňový orgán opakovaně kontaktoval X. i obě instituce nabízející kurz českého jazyka a pečlivě zjišťoval relevantní informace. Žalobkyně také měla příležitost vysvětlit všechny okolnosti během seznámení se s podklady rozhodnutí, včetně důvodů pro neplnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu.

16. K problematice účastnického výsledku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j.: 6 As 147/2013-29, uvedl: „Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j.: 6 Azs 161/2020-45, a ze dne 10. 8. 2023, č. j.: 2 Azs 135/2023-33). Žalobkyně měla několik příležitostí, při kterých mohla žalovanou i prvostupňový orgán seznámit s okolnostmi svého studia. Mohla se vyjádřit k podkladům, jak přislíbila. Měla k dispozici více než zmíněných 30 dnů, protože seznámení se s podklady rozhodnutí proběhlo dne 26. 7. 2024 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 27. 11. 2024. Následně žalované zaslala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a rovněž doplnění daného odvolání. Při všech zmíněných příležitostech mohla uvést okolnosti, které považovala za zásadní. Žalovaná nepochybila, když účastnický výslech neprovedla, a skutkový stav zjistila dostatečně.
17. K plnění účelu pobytu za účelem studia existuje konstantní judikatura. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j.: 2 Azs 325/2020-33, uvedl: „U případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.“ Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2024, č. j.: 34 A 9/2024-31, také zdůraznil: „Plnění studijních povinností musí být bráno vážně a musí být skutečně realizováno, což ze strany studenta vyžaduje významné časové a intelektuální investice. Vedle docházky do výuky a přípravy na ní (v době, kdy výuka probíhá), zejména musí být zřejmá snaha studenta o plnění takových povinností, které jsou spjaty s postupem ve studiu. Tento postup je vázán na získání kreditů za jednotlivé předměty a student musí v tomto směru vyvíjet snahu, tj. musí získávat zápočty, skládat zkoušky a plnit další podmínky potřebné pro získání stanoveného minimálního počtu kreditů; jinak ve studiu (do dalšího semestru) postoupit nemůže.“
18. Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že studium na X. bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace. Podle § 48 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb.,

o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, je podmínkou přijetí ke studiu v bakalářském studijním programu dosažení středního vzdělání s maturitní zkouškou a odst. 4 stejného paragrafu vymezuje, jakým způsobem lze prokázat získání zahraničního středního vzdělání, což je relevantní pro žalobkyni, která se před příjezdem do České republiky vzdělávala ve Vietnamu. Doložení středoškolského vzdělání s maturitou je nezbytnou podmínkou pro vysokoškolské studium a nepochybně se jedná o povinnost každého studenta. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobkyně si mohla nostrifikaci vyřídit během doby, kdy studovala český jazyk na X., případně dodatečně během prvního semestru studia na X. Požadavek, aby si žalobkyně vyřídila nostrifikaci během období od 1. 11. 2022 a 19. 2. 2024, není přehnaný, a proto neobstojí její argument, že proces nostrifikace je náročný a musí se provádět vícekrát.

19. Další okolnosti ohledně studia žalobkyně také vyvolávají pochybnosti, že bylo míněno vážně a skutečně realizováno. Žalobkyně necelý rok navštěvovala kurz českého jazyka, ale neabsolvovala závěrečnou zkoušku, přičemž získání znalostí českého jazyka a jejich prokázání je logickým důvodem daného studia. Žalobkyně si taktéž v prvním semestru zapsala pouze dva předměty za celkem devět kreditů. Žalobkyně nezmínila, že by měla vážné zdravotní či osobní problémy, které by jí přechodně bránily v řádném studiu. Takto nízké studijní zatížení bez objektivních překážek naznačuje nedostatečnou snahu o řádné absolvování studijního programu.
20. Žalobkynin argument, že se potřebovala doučit český jazyk a nemohla se přihlásit ke zkouškám, není důvodný. Žalobkyně se mohla český jazyk naučit během jazykového kurzu na X. a následně se připravit a absolvovat závěrečnou zkoušku prokazující její znalosti. Důvodem takových kurzů je následné studium na vysoké škole. Soud si je vědom, že naučit se český jazyk je náročné, a to zejména pro rodilou mluvčí jiného než slovanského či dokonce indoevropského jazyka, žalobkyně se však s tímto záměrem přestěhovala do České republiky a měla příležitost si novou řeč osvojit. Není možné zaměňovat účel studia a účel „ostatní/jiné“ dlouhodobého pobytu. Samotná existence dvou samostatných kategorií naznačuje, že je nutné je rozlišovat. Jazykový kurz je nástrojem přípravy na vysokoškolské studium. Pro osoby, jako je žalobkyně, je obtížné se naučit plynně český jazyk, to je však neopravňuje ke střídání přípravných jazykových kurzů s jedním semestrem na vysoké škole. Z jednání žalobkyně nevyplývá snaha o plnění povinností, které jsou spjaté s postupem ve studiu. Neúčastnila se závěrečné zkoušky z českého jazyka, na vysoké škole si zapsala pouze dva předměty celkem za devět kreditů a nedoložila nostrifikaci. Tvrzeným účelem pobytu žalobkyně v České republice bylo získání vysokoškolského vzdělání, její jednání však nenaznačuje, že by daný účel měl být naplněn.
21. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2024, č. j.: 9 Azs 37/2024-25, uvedl: „*Výjimku spočívající v neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu je možné považovat za korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy (rozsudek NSS z 15. 9. 2023, č. j.: 5 Azs 277/2022-37, bod 18). V jeho rámci je možné přihlídnout k tíživým situacím, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS z 29. 5. 2015, č. j.: 4 Azs 59/2015-37, bod 29) či přerušení faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě (rozsudek NSS z 27. 4. 2016, č. j.: 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j.: 5 Azs 277/2022-37, body 25 a 26).*“ Žalobkyně však správním orgánům a ani v žalobě nesdělila, že by se potýkala s tíživou situací, která by jí bránila ve studiu. Jak již soud zmínil výše, s ohledem na zásadu dispoziční

bylo v zájmu žalobkyně, aby předložila během správního řízení potřebné podklady nezbytné k vyhovění žádosti. Byla si vědoma, že si své studijní povinnosti neplnila, a právní úprava jí umožnila vysvětlit okolnosti, ke kterým by správní orgány mohly přihlédnout, což však neučinila. Ze všech skutečností uvedených ve správním spisu plyne, že se nejednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Soud pro srovnání také upozorňuje na velice podobný případ, ve kterém Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl rozsudkem dne 4. 6. 2025, č. j.: 60 A 1/2025-47.

22. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaná dostatečně nevěnovala dopadům rozhodnutí na její rodinný a soukromý život. Nejvyšší správní soud k této otázce ve svém usnesení ze dne 27. 3. 2025, č. j.: 21 Azs 40/2025-24, shrnul následující: „*Judikatura zdejšího soudu je jednotná také stran přímé aplikovatelnosti čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepožaduje posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podmínkou jeho přímé aplikace je vznesení konkrétní námitky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j.: 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 10. 8. 2023, č. j.: 2 Azs 135/2023-33, a tam citovanou judikaturu). I v tomto případě leží břemeno tvrzení a důkazní břemeno na žadateli, aniž by byl správní orgán povinen žadatele vyzývat k doplnění jeho tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j.: 1 Azs 260/2020-27, a ze dne 14. 3. 2019, č. j.: 1 Azs 367/2018-34). Nejvyšší správní soud vymezil dále kritéria, kterými je třeba se zabývat při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j.: 8 As 68/2012-39, či ze dne 31. 1. 2024, č. j.: 6 Azs 248/2023-24).*“
23. Zákon o pobytu cizinců správními orgány výslovně neukládá povinnost posoudit dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život. Prvostupňový orgán se však danou otázkou přesto zabýval a konstatoval, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky a X. žije ve Vietnamu. Dva roky strávené v České republice nepředstavují natolik dlouhou dobou, aby byly vytvořeny nové silné rodinné a sociální vazby. Žalobkyně strávila většinu svého života ve Vietnamu, dobře zná tamní realie a jazyk a nic nenasvědčuje tomu, že by došlo k zpretrhání rodinných či sociokulturních vazeb v zemi původu. Je v produktivním věku a v případě návratu může získat zaměstnání, provozovat samostatnou výdělečnou činnost či absolvovat vysokou školu. V České republice bydlí v nájemním bytě. Podle názoru soudu se prvostupňový orgán vypořádal s otázkou soukromého a rodinného života žalobkyně pečlivě a dostatečně.
24. Žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nenamítla porušení čl. 8 Úmluvy ani neposouzení dopadů na její soukromý a rodinný život. První námitky vznesla až v žalobě, konkrétně týkající se partnerského vztahu a finanční náročnosti cestovních výloh a studia. Skutečnost, že její studium je nákladné, byla zřejmá již v průběhu správního řízení. Pokud partnerský vztah v té době již existoval, žalobkyně jej neuvedla. Pokud vznikl až po vydání napadeného rozhodnutí, jedná se o vztah krátkého trvání. V každém případě je třeba zdůraznit, že žalobkyně ve správním řízení neuplatnila žádné konkrétní námitky týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j.: 2 Azs 135/2023-33).
25. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. srpna 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort v. r.
samosoudce